

Petras Petkevičius

Kilęs iš Panevėžio, 21 m.

EKSPEDICIJOS DIENORAŠTIS

Mielas skaitytojau, tai pirmas kartas, kai rašau dienoraštį ne tik sau, bet ir visai Lietuvai. Tikiuosi suprasite, jeigu būsiu ką nors ne taip parašęs. Stengiausi į kuo mažesnią popieriaus lapo gabalėlį sutalpinti visus vietovardžius, įdomiausius įvykius bei savo pamąstymus. Manau rasite, kas jus sudomins.

Įspėju, kad skaitydamas dienoraštį iki galo nesuprasite to, ką mes jautėme ekspedicijoje. Vienintelis būdas tai padaryti – pačiam tai patirti. To Jums ir linkiu.

2011-07-07 IŠVYKIMAS

Rytas. Naktį miegojau prastai, mat kankino jaudulys. Ir dabar kaip nesavas – blaškausi, nerasdamas sau vietos. Vis dar negaliu patikėti, kad jau išaušo ta lemtinga diena. Juk taip visuomet būna – ko nors labai lauki, o kai pagaliau ateina, negali patikėti.

LiJOT biure pamačius žygio draugus įtampa atslūgo, o prasmingi Arno ir Šarūno žodžiai suteikė drąsos. Niekada nepamiršiu Šarūno palinkėjimo išvykstant: „*Pajuskite tai*“. Ir iš tikrųjų mes, tie 24 laimingieji, esame tarsi laimėję auksinį bilieta ir jeigu dar kada gyvenime pasitaikys galimybė aplankyti Sibirą – būsiu laimės kūdikis. Labai gerai, kad pagaliau supratau, jog tai gali būti vienintelė tokia kelionė gyvenime, todėl turiu ją patirti, privalau patirti iš visos širdies. Ir žinote ką? Taip ir padarysiu! Stengsiuosi išnaudoti kiekvieną galimybę ir padarysiu viską ką galiu, kad ši kelionė būtų kuo prasmingesnė!

Dabar sėdžiu traukinyje Vilnius – Maskva (iš įpročio norisi rašyti Vilnius – Kaunas J). Ką tik buvau apsiprausti kriauklėje. Labai įdomiai: pro čiaupą bėga maža srovelė, o pro vamzdžius

laša kur papuola. Galvoju, Dieve, juk tame traukinyje ir taip vandens ne marios, o jie dar vamzdžių nesutvarko, juk čia tas pats, kas pilti vandenį į kiaurą kibirą. J

2011-07-08 KELIONĖ Į TOMSKĄ

Miegas traukinyje buvo neramus, išsimiegojau prastai, tačiau ir per pusiau pramerktas akis sugebėjau pastebėti Maskvos didybę. Pastatų išplanavimas, dekoracijos čia labai primena Vilniaus senamiestį, tačiau jų dydis yra stulbinantis. Pasijauti toks mažas, menkas ir bejėgis, kad net baisu darosi. Aš vis galvoju, o kaip Sibire? Juk jis yra tokio dydžio, kad net sunku įsivaizduoti! Įdomu, kokia savijauta bus ten?

Donatas (Lietuvos ambasadoriaus reikalų patikėtinis Maskvoje) buvo labai malonus ir draugiškas. Šaunuolis! Gavome pavalgyti, nusiprausti ir patenkintais pilvais išlėkėme į Maskvą.

Pakeliui į oro uostą netikėtai užklupo lietus. Jis irgi čia visiškai kitoks nei Lietuvoje. Atrodo, kad kažkas nuleido karoliukų užuolaidas, mat lietus toks tankus, kad beveik nieko aplink nesimato. O stiprumas! Atrodo, kad ant tavęs pila kibirą vandens. Iš karto palieki šlapias.

Dabar sėdžiu lėktuve pasiruošęs skrydžiui į Tomską. Nesijaudinu, kankina smalsumas. Įdomu, kokie nuotyčiai mane pasitiks ten?

2011-07-09 PIRMOJI DIENA TOMSKE

Jau neduok Dieve, jeigu reikia miegoti lėktuve. Turbūt nepatogesnės vietos nė su žiburiu nerasi. Tačiau labai džiaugiuosi, kad Gintautas, kuris mus pasitiko oro uoste, suprato sunkią dalį ir leido porą valandų nusnausti minkštose Tomsko lovose. J

Tomskas yra keistas miestas. Naujos statybos pastatai susimaišę su senosios, centro neįmanoma atskirti nuo miegamųjų rajonų, o pats miestas užima labaaaii didelę teritoriją (nuo pakraščio iki centro automobiliu ~1h kelio). Čia supratau, kokia Lietuva iš tikrųjų artima Rusijai. Jeigu iš Tomsko išvežtume visus vietinius gyventojus, o čia atkeldintume tautiečius – Tomską galima būtų maišyti su Lietuva. Tai tik dar labiau patvirtina mano anksčiau iškeltą hipotezę – Rusija su Sibiro platybėmis, norime to ar ne, tapo Lietuvos dalimi, todėl turime ją patirti, pamatyti, pajusti (koks gi tu lietuvis, jeigu nepažįsti dalelės savo valstybės? J). Todėl aš labai džiaugiuosi, kad esu čia!

Šiandien susitikome su Ada (Tomsko universiteto profesore). Pasirodo, jos seneliai buvo lietuviai. Paklausta, ar norėjo grįžti į Lietuvą, ši atsakė jau turinti butą Vilniuje, tačiau bijo, kad Lietuvoje neras darbo bei niekaip negauna vizos. Keista, kad mano valstybė nesuteikia vizos žmogui, kuris tiek daug susijęs su ja, o ypač nori čia pasilikti!

Dabar yra apie 23h vietiniu laiku (biologinis laikrodis išderintas, nebesiorientuoju laike). Visi aplink miega, o man mintys liejasi kaip midus iš statinės, tačiau ryt jau žengsime į taigą, todėl privalau pailsėti. Palieku Jus su pamąstymais.

2011-07-10 PAGALIAU TVARKOME KAPINAITES

109 kvartalas.

Rusai visuomet išliks rusais. Vos tik išlipus iš autobuso taigoje prie mūsų iš karto prisistatė „Niva“, o išlindęs pro langą tovarishc labai mandagiai paklausė: „*Sto vy jobany zdelaete zdes?*“. Tai visiškai manęs nenuteikė priešišškai, mat šiame krašte tiesiog žmonės taip bendrauja, todėl paprasčiausiai reikia prie to priprasti.

Aplink lietuvių kapelius puikavosi didesnės ir labai spalvingos rusų. Kažkaip labai gaila pasidarė, kai iš lietuvių kapelių buvo likę tik keletas kryželių, tvorelių ar antkapėlių, o daugiau – vien samanų, kurios vietomis iškilusios byloja apie čia ramybėje besiilsintį lietuvių. Darbas ėjosi tiesiog puikiai! Visi su tokiu entuziazmu ir užsispyrimu dirbo, kad per gerą pusdienį darbą baigėme. Keisčiausia buvo tai, kad pirmą kartą gyvenime teko tvarkyti ne atskirą kapelį, o visas kapinaites. Tai nepakartojamas jausmas. Darbas vyksta su tokia pagarba, o savo rentiniais tenka džiaugtis viduje, juk nerėksi vidury kapinių: „*Jėėė... Baigėm tvorą!*“. Tačiau vidinis džiaugsmas yra daug asmeniškėnis ir išlieka ilgam. Gal taip ir geriau...

Naktis taigoje. Prasideda pirmieji budėjimai. Turiu pripažinti, kad ši naktis buvo viena iš įsimintiniausių mano gyvenime. Jau seniai esu taip iš širdies diskutavęs apie ateitį, apie tai, ką mes čia veikiame, apie patriotiškumą. Supratau, kad čia susirinko neeiliniai žmonės, kurie yra patyrę gyvenime daugybę sunkumų, turintys tvirtą nuomonę ir spalvingą asmenybę. Tačiau vis labiau suprantu, kokie mes esame panašūs. Mus kartu subūrė bendras tikslas, kuris yra pagrindinė varomoji jėga, galingesnė už visokius ginčus ir interesų konfliktus. Dabar pradėdau suprasti, kaip lietuviai sugebėjo išsikovoti laisvę. Juos (mus) vedė bendras tikslas, kuris tiesiog užgožė visas tarpusavio problemas. Dabar galiu drąsiai prieštarauti abejojančiam, ar mes dar kartą sugebėtume išsikovoti nepriklausomybę.

2011-07-11 PIRMASIS KRYŽIUS

86 kvartalas – pirmasis, kuriame pastatėme LIETUVŠIKĄ kryžių. Šauniausia yra tai, kad kiekvienas prisidėjo prie jo statymo, nesvarbu, kad dirbti teko iki pat vėlyvo vakaro.

Tai pirmasis mano statytas kryžius gyvenime, paskutinysis turbūt bus ant mano kapo. Labai keistas jausmas statyti kryžių. Nežinai, ar čia juoktis, ar verkti, kai darbas baigtas, tačiau jaučiu, kad atlikome ypatingą darbą, todėl širdyje labai gera.

Niekada negalvojau, kad pirmasis pacientas į mane kreipsis Sibire. J Algirdas gurkštelėjo pelkės vandens ir pasigavo žarnyno infekciją. Tik dabar supratau, kokia didžiulė atsakomybė man teko. Labai rūpinausi, kad būčiau nustatęs teisingą diagnozę ir Algirdui viskas būtų gerai.

Auksinė taisyklė – kai kas nors suserga, kiekvienas tampa gydytoju. Susidaro toks įspūdis, kad jeigu nori sulaukti dėmesio ir gauti gerų patarimų, tereikia susirgti. J Tai tik dar labiau viską sumaišo ir užkrauna daugiau atsakomybės.

Ačiū Dievui Algirdui viskas baigėsi gerai. Nustačiau teisingą diagnozę ir jis dabar sveikas snaudžia šalia. Iš tikrųjų tai verčia susimąstyti, kad daktaro darbas yra ne tik su pačiu ligoniu, tačiau ir su aplinkiniais, mat tenka atlaikyti didžiulį spaudimą, patarimų laviną, pasirinkti teisingus, o svarbiausia veikti greitai ir tiksliai bei išgydyti ligonį.

Nesitikėjau, kad čia įgysiu profesinės patirties, tačiau dabar suprantu, kad patekau ne tik į ekspediciją, o kartu ir į gyvenimo pamoką!

2011-07-12 KELIONĖ Į BIELYJ JAR

Šiandien paliekame Tomską, tačiau prieš tai nusprendėme aplankyti Tomsko kapines.

Tai buvo vienos slogiausių (kaip mes pavadino) kapinių. Viskas apleista, apaugę žolėmis.

O tai keista, mat čia daugiausia juk rusų kapelių. Atmosfera čia tokia niūri, kad visos mūsų geros nuotaikos kaip mat išgaravo.

Dabar sėdžiu traukinyje į *Bielyj Jar*. Pro langą pučia gaivus vėjukas, vietiniai įdėmiai stebi, viena moteriškė atsisukusi rodo man į kojas ir sako: „*Kriadno, kriadno*“, nežinau, ką tai reiškia, todėl nekreipiu dėmesio. O traukinys rieda lėtai lėtai. Laukia ilgas kelias.

2011-07-13 BIELYJ JAR

Vat čia pagaliau tikras rusiškas kaimas! Karvės ir arkliai čia vaikšto kur panorėję, dušų vanduo trykšta iš pat žemės gelmių ir yra karštas karštas (šalto nėra! J), o vietiniai iš tikrųjų labai draugiški. Įsivaizduokite, Lietuvoje prie jūsų prieina pakeleivis su trimis juostelėmis, išsišiepia iki ausų ir papasakoja visą savo gyvenimo istoriją. Keista? O čia visi tokie!

KAPINAITĖS. Šiandien tvarkėme buvusių *Rybino* ir *Karelino* gyvenviečių kapelius. Nustebino tai, kad po 2006-ųjų metų ekspedicijos čia nedaug kas pasikeitė, todėl darbo buvo nedaug. *Karelino* gyvenvietė buvo viena iš didesnių. Trobų griuvėsiai byloja apie puikiai suręstus namus – langai didžiuliai (iki pat žemės), rąstai puikiai nutašyti, o vidus nutinkuotas moliu. Tai įrodo, kad iš tikrųjų lietuvių čia būta darbščių. Labai didžiuojuosi tuo!

Šiandien įvyko didžiulis sutapimas! Pasirodo, mūsų vairuotojo tėtis buvo lietuvis, kuris dar jam negimus paliko žmoną ir grįžo į Anykščius. Čia susimąstau, kokia turėjo būti didelė meilė Tėvynei, jog dėl to galima palikti vaikučio besilaukiančią žmoną. Ir kas iš tikrųjų svarbiau, ar Lietuva su Anykščių šileliu, ar šeima? Nežinau, ką daryčiau, jei tektų taip rinktis. Minėto vairuotojo tėtis pasirinko Tėvynę, tačiau jo niekas ten jau nebelaukė, Anykščių šilelis buvo nebemielas ir pasimirė žmogus senelių namuose. Gerbiu jį už tai, kad sugebėjo pasiryžti tokiam sunkiam sprendimui, tačiau kartu ir nepritariu tam, kad paliko šeimą.

Dabar vėl sėdžiu traukinio kupė, Andrius su Egle (Vaisėtu) šalia miega, traukinys jau ilgai nejuda. Laukia kelionė į *Asiną*, o po to ilgas kelias po taigos platybes. Einu ir aš numigti – ir galva bus šviesesnė, ir padarysiu daugiau.

2011-07-14 TAIGA. PIRMOJI DIENA

5h ryto. Išlipame iš traukinio ir iš karto vietinis mus nuveža į taigą. Tačiau kelias prastas – niekaip nepavyks nusigauti iki *Tunguskij Bor* (buvusios tremtinių gyvenvietės). Kas belieka... Išsiropščiame ir einame... Einame...

Kalbų mažiau, mat esame nemiegoję beveik 2 naktis, be to, dar prisideda nuovargis. Girdisi stiprūs vėjo gūšiai bei nuolatinis taukšėjimas – apsauga nuo meškų, mat jų čia pilna, o ypač Sibire šiuo metu siaučiant gaisrams, visos meškos bėga čia. Baisu. Neramūs žvilgsniai dairosi į šonus ir stebi. Bet palaukite, juk reikia žiūrėti ir aukštyn, nes lūšys irgi nesnaudžia. Prieiname 2 medkirčius, pasisveikiname, o šie: „*Gal jūs išprotėjote?*“ . Žygiuojame toliau ir pagaliau po 32 sunkių kilometrų pėsčiomis pasiekiamo *Tunguskij Bor*.

Čia kadaise gyvenusius lietuvius mena tik pastatų liekanos bei išvešėję didžiuliai avietynai. Čia pilna meškų pėdsakų bei išraustų skruzdėlynų. Labai pavojinga, bet artėja lietus, todėl vis dėlto įsikuriame čia.

Tunguskij Bor yra 41-ame kvartale. Tai viena gražiausių mano matytų taigos vietų. O naktys čia nuostabios. Žiūriu į apvalų mėnulį, pakibusį virš pušų viršūnių ir galvoju, ką mąstė žiūrėdami į jį čia anksčiau gyvenę žmonės. Ar liūdėjo? Ar džiaugėsi? O gal mėnulis jiems priminė Tėvynę? Kad ir kaip ten bebūtų, tikiu, jog jie jautė kažką ypatingo, ne kasdien tokį vaizdą pamatysi.

2011-07-15 TAIGA. ANTROJI DIENA

Praleidome vieną dieną *Tunguskyj Bor*. Nieko ypatingo neįvyko, mat teko saugoti stovyklą, kol kiti tvarkė kapelius. Iš tikrųjų saugant stovyklavietę ar budint naktį vis kankina jausmas, kad kažkas tave stebi. Aišku tai nenuostabu, nes čia juk taiga, čia pilna gyvybės. Tačiau keisčiausia tai, kad naktį yra tylu tylu, nesigirdi jokio šlamėjimo, paukščių balsų. Jautiesi lyg būtum visiškai vienas šioj Sibiro platybėj, nors tai tėra apgaulė.

2011-07-16 TAIGA. TREČIOJI DIENA

Ankstyvas rytas, o mes jau pakuojamės ir ruošiamės lėkti į *Baturino* miestelį. Laukia ~30km žygis, o diena karšta – sunkus kelias bus.

Išeiname palikdami simbolinį monumentą, kuris primena, kas šis žemės lopinėlis (*Tunguskyj Bor*) yra ir Lietuvos dalis.

Einame ir einame atrodo visą amžinybę, o aplink vien negailestinga taiga, kuri niekad nesibaigia. Mildai pasidarė bloga, vėl sunerimau, nejaugi viruso dar neįveikėme?! Trūksta geriamo vandens, tad tenka, kaip Eglė sakė, vaišintis įtartinu pelkės. Tačiau tai geriau negu nieko. Mildai ypač jo trūksta, todėl atidaviau paskutinį savo vandenį iš Lietuvos, laikytą sunkioms akimirksom. Dabar kaip tik tokia. Labai džiaugiuosi, kad padėjo.

Pagaliau prieš akis iškyla didžiulis metalinis kranas. Net kojos linko iš džiaugsmo! Pirmu taikymu lekiam į šalia esančią duoninę vandens. Pagaliau vėl skrandyje pajutau malonų teliuškavimą.

Baturinas – kontrastų miestelis su tikrai sibirietiška dvasia. Priemiestis primena šiukšlyną, o namai – senovinės trobos, išdailintos neapsakomai gražiais ornamentais. Tačiau kiemai apleisti, netvarkyti, su žole iki pažastų. Vietinis pasakojo, kad čia tremtiniai pastatė šiuos

namelius, tačiau atsikėlus vietiniams čia niekas ir nepasikeitė. Gal Gintautas buvo teisuus, aštriai juokaudamas, kad *Baturinas* – prasigėrusių miestas.

Dabar gulu palapinėje, girdžiu, kad jau prie laužo skamba dainos. Einu ir aš padainuosiu, kažkaip norisi išlieti džiaugsmą įveikus tiek kelio.

2011-07-17 TAIGA. KETVIRTOJI DIENA

Vėl ryte ant kojų. Laukia kapelių tvarkymas. Juokingiausia, kad mūsų paimti atvažiavo autobusiukas, kuris anksčiau buvo greitosios medicinos pagalbos mašina. Leisiu sau pasikartoti, mielas skaitytojau, nesitikėjau, kad Sibire įgysiu tiek daug profesinės patirties, o čia žiūrėk net su greitąją teko pasivažinėti!

Sutvarkėme paskutiniuosius ekspedicijos kapelius, tačiau nieko ypatingo nepajutau. Gal tai kaltas nuovargis, gal tiesiog per daug įspūdžių galvoje susikaupė. Tačiau gal taip ir geriau. Nemanau, kad šią ekspediciją reikia hiperbolizuoti. Nuoširdumas bet koku atveju yra svarbiausia. Aš žinau, kad čia esu ne tik dėl savęs, žinau, kad už manęs stovi visa Lietuva. Ir jeigu prie vienu kapelių nieko ypatingo nepajutau, tikiu, kad Tėvynėje atsiras tokių, kurie tikrai kažką pajus už mane. Žinokite, kad darau tai dėl Jūsų.

Grįžtame atgal į stovyklą. Jau 3-ią dieną nesiprausęs kirba mintis išokti į vandens telkinį. Šokčiau ir į pelkę, jau nebesvarbu. Staiga autobusiukas pasuka į šoną ir mums prieš akis atsiveria ežeras su skaidriu skaidriu vandeniu. Iš džiaugsmo nebežinojome ką daryti. Greitai su visais apatiniais šokome į vandenį. Ir tada buvo gera (daugiau ir nesakysiu, tiesiog buvo labai gera)... Dėl tokių potyrių ir verta gyventi.

Dabar sėdžiu Tomsko viešbutyje „*Rubin*“. Algis šalia parpia. Ryt prasideda kelionė į Lietuvą. Negaliu patikėti, kad ekspedicija taip greitai eina į pabaigą.

2011-07-18 TOMSKAS. VĖL

Pagaliau bent vieną naktį per ekspediciją gavome pamiegoti patogiai bei ilgai! Ryte jaučiausi visiškai šviežias. Diena buvo paskirta Tomsko aplankymui.

Nežinau, gal čia oras kaltas, tačiau dabar Tomskas atrodo daug patrauklesnis nei anksčiau. Tvarka, fontanai, jaudumas tiesiog užbūrė, o ir turistams jis turi ką pasiūlyti.

Aplankėme KGB muziejų. Teko įsitikinti, kad kai sekasi, tai sekasi. Mums papuolė išsilavinusi, angliškai kalbanti gidė, kuri išsamiai pravedė ekskursiją. Buvo labai įdomu. Čia įvyko labai įdomus sutapimas! Muziejuje buvo iškaba, bylojanti apie mūsų gerbiamą arkivyskupą *Sigitą Tamkevičių!* Ne veltui Juozas muziejaus komentarų knygoje parašė: „*O, Sibiro žeme, kiek dar lietuvių savyje slepi*“.

Ir iš tikrųjų, kai vos ne kiekvieną dieną čia sutinki lietuviškumo užuominų susimąstai, kaip stipriai Lietuvos istorija persipina su Sibiro (Rusijos). Kartais net baisu darosi... Gal iš tikrųjų mano hipotezė, iškelta ekspedicijos pradžioje yra teisinga? Gal Sibiras iš tikrųjų yra Lietuvos dalis? Tačiau nesitikėjau, kad ši dalis tokia didelė...

Dabar sėdžiu viešbučio „*Rubin*“ prieangyje. Šalia sėdi 2 rusai, rūko. Nuo dūmų svaigsta galva, mintys pradeda lietis, einu pailsėti.

2011-07-19 KELIONĖ NAMO

1h ryto, lėktuvas pakyla 7h. 5-ą valandą išvykstame iš viešbučio. Jau nebejaučiu, ar dabar diena, ar naktis. Miego ritmas visiškai sutrikdytas, todėl nusprendžiau geriau visai nemiegoti. Visi 15 esame viename kambaryje, nemiegame tik aš ir Algis. Puikiai pakalbėjome, pasijuokėme, tačiau niekaip nepavyko susitvartyti ir užsnūdau.

Atmerkiu akis, aplink didžiulis sąmyšis. Visi laksto kas kur – tuoj išvažiuojame. Greitai susidedu daiktus ir į autobusą. Lėktuve vėl nusenūstu, o atmerkus akis pro langą jau matau Maskvos bokštus. Dieną aplankėme Jono Žemaičio-Vytauto kapą, o vakare vėl į traukinį ir dabar jau tikrai namo.

Matant gražiausias traukinio palydoves lietuvaites, lietuvių pasieniečius, išgirdus lietuviškus žodžius, mamos balsą per telefoną pasidarė taip gera ir lengva širdy. Turbūt daugelis po tokių kelionių supranta kaip iš tikrųjų yra gera Lietuvoje. Neverta ieškoti aukso svetur, kai čia jo dar tiek daug neišsemta. Iš visos širdies dėkoju, kad man buvo suteikta galimybė tai suprasti.

Su kiekviena savo išvyka svetur vis labiau suvokiu, kad kelionės žavesį apsprendžia ne kraštas į kurį vyksti, ne prabanga, ne žymūs objektai, o žmonės su kuriais keliauji. Tai yra variklis, kuris veda visą kelionę į priekį, o atmintyje ją išsaugo ilgam. „Misija Sibiras`11“ ekspedicijos dalyviai – tai žmonės, kurių kasdien nesutiksi. Šią kelionę atsiminsiu visą gyvenimą ir manau didžiausi to kaltininkai ir yra jie. Šie žmonės man padėjo suprasti daug dalykų, suteikė motyvacijos tobulėti toliau, naujų žinių, išminties. Jie drąsino, guodė, juokavo, dirbo, sirgo, dainavo – viską išgyveno kartu. Manau taip ir atsiranda draugai.

Nepyk, mielas skaitytojau, bet pačius įsimintiniausius išgyvenimus pasiliksiu sau. Noriu, kad ši kelionė užimtų ypatingą vietą atmintyje, o tam reikia asmeniškumo. Tikiuosi tai suprasite.

Kad geriau suvoktumėte, ką mums reiškia ši kelionė, norėčiau pasakyti, kad kiekvieno Lietuvos jaunuolio gyvenime įvyksta 2 pagrindiniai lūžiai – tai mokyklos baigimas bei įstojimas į universitetą. Tai įvykiai, kurie pakeičia gyvenimo tėkmę. Mano gyvenime jau įvyko 3 lūžiai – pirmuosius 2 jau paminėjau, 3-iasis buvo kelionė į Indoneziją. Dabar galiu drąsiai atlapa krūtine tarti, kad „Misija Sibiras`11“ buvo 4-asis lūžis gyvenime, kuris pakeitė mano mąstymą bei požiūrį į gyvenimą. Ačiū. Deržy. J